

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní JUDr. Bohuslavou Drahošovou v právní věci žalobce **CH. D.**, nar. X, státní příslušnost Mongolsko, t.č. bytem X, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra ČR**, Nad štolou č. 3, Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21.8.2013 č.j. OAM-214/ZA-ZA02-ZA08-201 ve věci udělení mezinárodní ochrany,

t a k t o :

- I. Žaloba **se z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalobě **se n e p ř i z n á v á** odkladný účinek.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhal přezkoumání v záhlaví rozsudku uvedeného rozhodnutí žalovaného ze dne 21.8.2013, kterým byla zamítnuta jeho žádost o udělení azylu jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. d) zák. č. 325/99 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákona o azylu). Namítal, že žalovaný porušil ve svém rozhodnutí § 2 odst. 1 zákona č. 500/2004, neboť nepostupoval v souladu s právními předpisy, § 2 odst. 4 správního řádu, protože přijaté řešení není v souladu s veřejným zájmem, § 3 správního řádu, protože nebyl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti,

§ 50 odst. 3 správního řádu, protože si nezjistil všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu, § 12 až 14a zák. č. 325/99 Sb., protože splňuje kritéria pro udělení jedné z forem mezinárodní ochrany a dále čl. 3, 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.

Zároveň požádal o přiznání odkladného účinku. Tento návrh odůvodnil tím, že na území ČR má veškerou rodinu, žije tady již od svých 13-ti let. Mongolský jazyk neovládá, neumí číst mongolské písmo. Uvedl, že nucené vycestování do Mongolska v případě nepřiznání odkladného účinku by bylo v rozporu s mezinárodními závazky ČR, a to především z důvodu zásahu do jeho soukromého a rodinného života.

Podáním ze dne 6.9.2013 žalobce doplnil žalobu ze dne 4.9.2013. Namítal mimo jiné, že žalovaný porušil ust. § 16 odst. 1 písm. d/ zák.č. 325/95 Sb., neboť toto ustanovení bylo aplikováno v rozporu se zákonem. Uvedl, že je přesvědčen, že splňuje podmínky pro udělení doplňkové ochrany. Dle jeho názoru žalovaný neměl rozhodovat o podané žádosti v rámci tzv. zkráceného řízení, ale zabývat se případem mediotorně a postupovat podle § 14a a následujících zákona o azylu. Dále uvedl, že pokud je napadené rozhodnutí postaveno na tom, že žalovaný Mongolsko považuje za bezpečnou zemi původu, s tímto názorem se neztotožňuje. Domníval se, že zhodnocení Mongolska jako bezpečné země původu, odporuje eurokonformnímu pojetí daného pojmu. Ustanovení § 16 odst. 1 písm. d/ je nutno vykládat v souladu s ustanovením směrnice Rady 2005/85 ES, tedy v souladu s úpravou unijní. Odkazoval na čl. 23 odst. 4 písm. c/ této směrnice, čl. 39 a 30 téže směrnice.

Uvedl, že tvrzený rodinný život je třeba v některých situacích brát do úvahy i z pohledu mezinárodní ochrany, a to zejména s ohledem na mezinárodní závazky, které by mohly být porušeny negativním rozhodnutím ve věci, poukázal na článek 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Odkazoval na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č.j. 9Azs 11/2009. Zdůraznil, že na území ČR žije od 5. třídy základní školy. Žijí zde všichni rodinní příslušníci, mimo jiné i jeho manželka, se kterou uzavřel sňatek v r. 2005, která má v ČR povolen trvalý pobyt a žije zde asi 10 let. Též zdůraznil, že neumí mongolsky číst ani psát, v Mongolsku nemá žádné sociální ani pracovní vazby. V Mongolsku byl naposledy v r. 2006 na dovolené. Nemá se za kým vrátit, když celá jeho rodina (adoptivní matka s otcem, bratr, sestra a manželka) pobývá dlouhodobě v ČR. Jeho případné vycestování by hluboce zasáhlo do jeho rodinného života. Manželé v Mongolsku nikdy nežili. Mongolsko je zemí státní příslušnosti jeho manželky, ale ztratila k němu veškeré vazby. Odkázal na rozhodnutí NSS č.j. 2Azs 224/2005-59.

Uvedl, že účinky pravomocného rozhodnutí, které je žalobou napadáno, pro něj znamenají nenahraditelnou újmu. Pokud nebude soudem přiznán odkladný účinek, bude muset z ČR vycestovat, což by znamenalo citelný zásah do jeho života a práva na soukromý a rodinný život. V ČR žije od r. 1998, žije zde celá jeho rodina a v Mongolsku nemá nikoho, kdo by mu po příjezdu pomohl. Je zcela integrován v české společnosti. Výjezdní příkaz byl žalobci udělen do 21.9.2013. Přiznání

odkladného účinku se nedotkne nepřiměřeným způsobem nabytých práv třetích osob a není v rozporu s veřejným zájmem.

V písemném vyjádření k žalobě ze dne 23.10.2013 žalovaný uvedl, že na základě příslušných informačních pramenů konstatoval, že Mongolsko splňuje znaky bezpečné země původu. V průběhu správního řízení o udělení azylu bylo nepochybně zjištěno, že žadatel žádá o udělení mezinárodní ochrany z důvodu legalizace pobytu. Legalizace pobytu nezakládá nárok na mezinárodní ochranu formou azylu. Právní úpravu pobytu cizinců na území ČR obsahuje zákon č. 326/99 Sb., jehož institutu měl účastník řízení možnost využít. Skutečnost, že ztratil nárok na pobytové oprávnění a obdržel výjezdní příkaz z ČR, nezakládá nárok na udělení azylu či doplňkové ochrany a případné vycestování žadatele nepředstavuje tak ani rozpor s mezinárodními závazky ČR. Správní orgán odkázal na napadené rozhodnutí a jeho odůvodnění. Konstatoval, že na základě příslušných informací o Mongolsku a sdělení dotyčného nebylo možno dovodit, že státní moc v Mongolsku by vůči účastníkovi řízení nedodržovala lidská práva či nebyla způsobilá zajistit dodržování lidských práv a právních předpisů ve smyslu § 2 odst. 1 zákona o azylu.

Žalovaný správní orgán odkázal na procedurální směrnici, zákon o azylu, a hodnotící zprávu Mongolsko jako bezpečná země původu.

Uvedl, že správní orgán postupoval v souladu s konstantní judikaturou NSS v Brně (sp. zn. 5Azs 6/2010 ze dne 25.1.2011) a zabýval se všemi skutečnostmi, které žalobce sdělil, zjistil skutečný stav věci a opatřil si úplné podklady pro vydání rozhodnutí. Rozhodnutí, které vydal, považoval za správné a dostatečně odůvodněné. Poukázal na usnesení NSS sp. zn. 1Azs 3/2012 ze dne 2.5.2012. Uvedl též, že skutečnostmi, které žalobce v podané žalobě podrobně zopakoval, se již žalovaný zabýval v průběhu správního řízení. Pokud se jedná o návrh na přiznání odkladného účinku žalobě, uvedl, že tuto okolnost nechává na uvážení soudu. Navrhoval zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

II.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů, vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 s.ř.s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Přípojený správní spis obsahuje:

1) úřední záznam sepsaný Policií ČR, Ředitelství služby cizinecké policie, Příjímací středisko cizinců Zastávka č.j. CPR-9485-2/ČJ-2013-931200 ze dne 23.7.2013, z něhož vyplývá, že dne 19.7.2013 ve 12.00 hod. se dostavil do Příjímacího střediska cizinců Zastávka, státní příslušník Mongolska s cestovním dokladem platným do 31.12.2013, avšak bez platného víza či jiného oprávnění k pobytu a písemně učinil prohlášení o mezinárodní ochraně na území ČR. Kontrolu v policejních evidencích bylo zjištěno, že cizinec byl dne 17.7.2013 předán z Nizozemí do ČR. Ř SC/ ICP Praha-Ruzyně dne 17.7.2013 zahájila s cizincem řízení o správním vyhoštění

z území členských států EU. Dále byl cizinec eskortován na Okresní soud Frýdek-Místek a dne 18.7.2013 propuštěn po jednání soudu. Následně se dostavil do přijímacího střediska ve lhůtě 24 hodin. Jednalo se o D. Ch. Již v minulosti jednou žádal o mezinárodní ochranu v ČR, a to v r. 2009.

2) žádost o udělení azylu sepsanou Odborem azylové a migrační politiky, pracoviště Vyšší Lhoty dne 24.7.2013 a žádost o udělení azylu, psanou vlastní rukou žalobce 19.7.2013, ve kterých žalobce uvedl, že žádá o azyl. Mimo území ČR se nezdržují žádní členové rodiny. Není členem žádné politické strany ani jiné organizace a nikdy nebyl. Vlast opustil v průběhu srpna 1998. Cestoval vlakem přes Rusko, Bělorusko a Polsko. Jeho rodiče zemřeli, když mu bylo 14 let. Adoptovala jej starší sestra, která v ČR společně se svým manželem pracovala. Později zjistil, že jeho pravé rodiče zavraždili. V období od 1.12.2012 do 17.7.2013 pobýval v Nizozemí, kam odcestoval proto, že v ČR dostal výjezdní vízum. O udělení mezinárodní ochrany žádá proto, že tady má celou rodinu, všichni zde mají zázemí, mohou pomoci. Neumí hovořit a psát jinak než česky. Chce si s manželkou založit rodinu, chce tu normálně žít a pracovat. Po dobu svého pobytu v ČR navázal spojení se zastupitelským úřadem vlasti za účelem prodloužení cestovního dokladu (rok 2005, 2010). V r. 2009 žádal o udělení mezinárodní ochrany s negativním výsledkem. Trestní stíhání proti němu bylo vedeno v r. 2008 pro výtržnictví a v r. 2009 pro řízení s neplatným řidičským průkazem. Slyšel od matky, že jeho rodiče byli v Mongolsku zavražděni, domnívá se, že ten člověk by mu mohl též ublížit. Údajně se jedná o rodinného známého.

3) protokol o pohovoru s žalobcem sepsaný Odborem azylové a migrační politiky MV ČR, pracoviště PŘS Zastávka, k důvodům žádosti o udělení azylu na území ČR ze dne 6.8.2013, ve kterém žalobce uvedl, že přijel do ČR ve svých 14-ti letech. Rodiče byli zavražděni, adoptovala jej sestra. Od r. 1998 měl v ČR dlouhodobý pobyt, který mu každý rok rodiče prodlužovali. Od r. 2002 měl trvalý pobyt, který byl ukončen, když v r. 2009 řídil bez řidičského oprávnění. Neví, o co šlo v případě smrti jeho rodičů. Pokud se vrátí do Mongolska, může se mu stát něco podobného. Neví, jestli policie šetřila smrt jeho rodičů. V ČR má manželku spolu s celou rodinou. Zprávy o situaci v Mongolsku jej nezajímají. V prosinci 2012 dostal výjezdní vízum, rozhodl se požádat o azyl v Holandsku. Jeho zdravotní stav je celkově dobrý. V Holandsku měl problémy, píchalo jej u srdce. Neumí číst ani psát mongolsky, chtěl by žít v ČR se svou rodinou.

4) rozhodnutí ze dne 21.8.2013, kterým žalovaný zamítl žádost žalobce o udělení azylu jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. d) zákona o azylu s odůvodněním, že v průběhu správního řízení bylo objasněno, že současná žádost o udělení mezinárodní ochrany je v případě žadatele o mezinárodní ochranu druhou v pořadí. Poprvé žádal o udělení mezinárodní ochrany na území ČR dne 21.10.2009. Důvodem pro podání žádosti byla snaha o legalizaci pobytu na území ČR. Rozhodnutím ze dne 20.4.2010, které nabylo právní moci 17.5.2010 nebyla žadateli mezinárodní ochrana udělena. Proti tomu podal žalobu ke Krajskému soudu v Ostravě, který ji rozsudkem ze dne 31.1.2012 č.j. 61Az 8/2010-62 zamítl. Proti tomu podal žalobce kasační stížnost, která byla rozsudkem NSS ze dne 30.10.2012 č.j. 5Azs 5/2012-24, který nabyl právní moci 6.11.2012 odmítnuta pro nepřijatelnost.

Správní orgán odkázal na spisový materiál k příslušnému správnímu řízení. Konstatoval, že v průběhu správního řízení bylo objasněno, že důvodem podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany jmenovaného je snaha o legalizaci dalšího pobytu.

Správní orgán citoval v rozhodnutí ustanovení § 16 odst. 1 písm. d/, § 2 odst. 1, 2, § 13, § 14, 14a a 14b zákona o azylu.

Žalovaný uvedl, že si nejdříve obstaral informace o situaci v zemi státní příslušnosti žadatele. Dokument oddělení zahraničních vztahů a informací odboru azylové a migrační politiky MV ČR ze dne 10.9.2012 hodnotí Mongolsko jako bezpečnou zemi původu ve smyslu zákona o azylu, která je způsobilá zajistit dodržování lidských práv a právních předpisů, dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách. Žadatel neprokázal, že by v jeho případě nebylo možno považovat Mongolsko za bezpečnou zemi původu a má v případě jakýchkoliv problémů v zemi jeho původu možnost využít ochrany kompetentních orgánů vlasti. Žádost jmenovaného ve vztahu k ust. § 12 zákona o azylu je zjevně nedůvodná. Stejně tak je nedůvodná ve vztahu k ust. § 13 zákona o azylu. Žalovaný též uvedl, že z výpovědi žadatele v průběhu správního řízení nebyl zjištěn žádný důvod hodný zvláštního zřetele pro udělení azylu podle § 14 zákona o azylu. Žadatel uvedl, že z vlasti odjel, protože jej adoptovala sestra po úmrtí rodičů a nyní se rozhodl opakovaně požádat o mezinárodní ochranu, protože zde žijí všichni rodinní příslušníci a chce zde s manželkou založit rodinu. Správní orgán uvedl, že manželka žadatele je mongolské národnosti a mohou tedy svůj soukromý a rodinný život realizovat ve vlasti. Ke svému zdravotnímu stavu žadatel uvedl, že je celkově zdravý. Žádost o udělení mezinárodní ochrany ve vztahu k tomuto ustanovení zákona o azylu je rovněž nedůvodná.

Správní orgán konstatoval, že žadatel o udělení mezinárodní ochrany neuvedl v průběhu správního řízení žádnou ze skutečností, kterou by bylo možno podřadit vážné újmě ve smyslu ust. § 14a zákona o azylu. Žadateli nebyl v Mongolsku uložen trest smrti ani mu vykonání tohoto trestu nehrozí. Správní orgán rovněž nedospěl k závěru, že by žadateli v případě návratu do vlasti hrozilo nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání, neboť takové obavy v průběhu řízení neuvedl. Vzhledem ke skutečnosti, že žadatel nebyl ve vlasti od svých 14-ti let věku, jsou jeho obavy o tom, že se mu může stát podobná věc jako jeho rodičům nepodloženou spekulací. Jak vyplývá z informací Infobanky ČTK „Země světa Mongolsko“, žádný ozbrojený konflikt v zemi jeho původu neprobíhá. Případné vycestování jmenovaného nepředstavuje ani rozpor s mezinárodními závazky ČR. Manželka žadatele je také státní příslušnicí Mongolska a neexistuje tak překážka pro naplnění jejich práva na soukromý a rodinný život. Žádost jmenovaného o udělení mezinárodní ochrany ve vztahu k ust. § 14a odst. 1 zákona o azylu považoval žalovaný za nedůvodnou. Taktéž považoval za nedůvodnou žádost ve vztahu k ust. § 14b zákona o azylu.

Žalovaný uzavřel, že žadatel přichází ze státu, který Česká republika považuje za bezpečnou zemi původu, žadatel v průběhu řízení neprokázal, že v jeho případě

tento stát za takovou zemi považovat nelze. Neuvedl ani žádné relevantní zkušenosti ve vztahu k ostatním důvodům, pro které může být v ČR udělena mezinárodní ochrana ve smyslu zákona o azylu. Správní orgán shledal naplnění podmínek ust. § 16 odst. 1 písm. d/ zákona o azylu a proto žádost jmenovaného zamítl jako zjevně nedůvodnou.

5) Informaci ČTK, Infobanka Mongolsko, ze které mimo jiné vyplývá, že 28.6.2012 proběhly v Mongolsku parlamentní volby. Vítězná demokratická strana vytvořila vládní koalici s koaličním uskupením Spravedlnost, v níž má hlavní roli mongolská lidová revoluční strana.

6) Hodnocení Mongolska jako bezpečné země původu ze srpna 2012, ve které MV ČR mimo jiné uvádí, že podle ústavy Mongolska ze dne 13.1.1992 nesmí být mongolský občan postihován z důvodu národnosti, původu, jazyka, barvy pleti, věku, pohlaví, sociálního původu, sociálního stavu, majetku, profese či povolání, postavení, víry a náboženství, názoru a vzdělání. Zákon stanovuje, že nikdo nesmí být zatčen, zadržen nebo zbaven svobody jinak než stanoveným způsobem, nicméně k svévolnému zatýkání a zadržování v zemi docházelo. Řada domácích i mezinárodních skupin pro lidská práva v zemi obecně působila bez omezování ze strany vlády a zabývala se vyšetřováním a zveřejňováním svých zjištění v případech týkajících se lidských práv. Mongolsko přijalo řadu mezinárodních smluv týkajících se dodržování lidských práv. Je členem Organizace spojených národů a dalších organizací. Po roce 1990 se Mongolsko zařadilo mezi demokratické státy. Prezident je volen přímo občany. Po roce 1990 došlo k šesti svobodným volbám do parlamentu. Mongolsko patří dle klasifikace Světové banky mezi země s nižšími středními příjmy. Zákon zakotvuje svobodu pohybu v rámci země, cestování do zahraničí, emigraci a repatriaci do vlasti. Vláda tato práva v praxi obvykle respektovala. Běžně spolupracovala s Úřadem Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky (UNHCR) a dalšími humanitárními organizacemi při poskytování ochrany a pomoci uprchlíkům, žadatelům o azyl i jiným osobám spadajícím do zájmu UNHCR. Organizace Freedom House přiřazuje Mongolsku ve zprávě Svoboda ve světě 2012, stejně jako v předcházejících letech statut svobodný a ve své škále je hodnotí stupněm v oblasti politických práv i občanských svobod, což je pozitivní hodnocení.

III.

Podle § 12 zákona o azylu azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec

- a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo
- b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

Výčet důvodů pro poskytnutí azylu podle § 12 písm. a) a b) zákona o azylu je tedy taxativně vymezen, a jiné než tam uvedené důvody nezakládají důvod pro udělení azylu.

Podle ustanovení § 2 odst.1 zákona o azylu bezpečnou zemí původu se rozumí stát, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě osoby bez státního občanství stát posledního trvalého bydliště,

- a) v němž státní moc dodržuje lidská práva a je způsobilá zajistit dodržování lidských práv a právních předpisů,
- b) který jeho občané nebo osoby bez státního občanství neopouštějí z důvodů uvedených v § 12 nebo 14a,
- c) který ratifikoval a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách,
- d) který umožňuje činnost právníkům osobám, které dohlíží nad stavem dodržování lidských práv.

Podle odst. 2 téhož ustanovení bezpečnou třetí zemí se rozumí stát jiný než stát, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě osoby bez státního občanství stát posledního trvalého bydliště, ve kterém cizinec pobýval před vstupem na území a do kterého se může tento cizinec vrátit a požádat o udělení postavení uprchlíka podle mezinárodní smlouvy, aniž by byl vystaven pronásledování, mučení, nelidskému nebo ponižujícímu zacházení nebo trestu.

Podle odst. 8 za pronásledování se pro účely tohoto zákona považuje závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování.

Původcem pronásledování nebo vážné újmy (§ 14a) se rozumí dle odst.9 cit. ustanovení státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem nebo v němž měla osoba bez státního občanství poslední trvalé bydliště. Původcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu.

Podle ustanovení § 13 odst.1 zákona o azylu rodinnému příslušníkovi azylanta, jemuž byl udělen azyl podle § 12 nebo § 14, se v případě hodném zvláštního zřetele udělí azyl za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12.

Podle odst. 2 rodinným příslušníkem se pro účely sloučení rodiny podle odstavce 1 rozumí

- a) manžel nebo partner azylanta,
- b) svobodné dítě azylanta mladší 18 let,
- c) rodič azylanta mladšího 18 let,

- d) zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu podle § 2 odst. 14, nebo
- e) svobodný sourozenec azylanta mladší 18 let.

Podle odst. 3 téhož ustanovení předpokladem udělení azylu za účelem sloučení rodiny manželu azylanta je trvání manželství před udělením azylu azylantovi. Předpokladem udělení azylu za účelem sloučení rodiny partnerovi azylanta je trvání partnerství před udělením azylu azylantovi.

Podle odst. 4 v případě polygamního manželství, má-li již azylant manžela žijícího s ním na území České republiky, nelze udělit azyl za účelem sloučení rodiny další osobě, která je podle právního řádu jiného státu manželem azylanta.

Jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu (§14 zákona o azylu).

Doplňková ochrana se udělí podle ustanovení § 14a odst.1 zákona o azylu cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.

Podle odst.2 téhož ustanovení za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje

- a) uložení nebo vykonání trestu smrti,
- b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu,
- c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo
- d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Podle § 14b odst. 1 zákona o azylu rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany se v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení. Podle odst. 2 rodinným příslušníkem se pro účely sloučení rodiny podle odstavce 1 rozumí

- a) manžel nebo partner osoby požívající doplňkové ochrany,
- b) svobodné dítě osoby požívající doplňkové ochrany, které je mladší 18 let,
- c) rodič osoby požívající doplňkové ochrany, která je mladší 18 let,
- d) zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu podle § 2 odst. 14, nebo

- e) svobodný sourozenec osoby požívající doplňkové ochrany, který je mladší 18 let.

Předpokladem udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny manželu osoby požívající doplňkové ochrany je dle odst. 3 trvání manželství před udělením doplňkové ochrany cizinci. Předpokladem udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny partnerovi osoby požívající doplňkové ochrany je trvání partnerství před udělením doplňkové ochrany cizinci.

Vedle pozitivního vymezení předpokladů pro udělení azylu v § 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, stanoví tento zákon také vylučující důvody, při jejichž naplnění žadateli azyl udělit nelze; tyto důvody jsou taxativně stanoveny v § 15 a § 16 tohoto zákona. Jsou-li splněny podmínky vymezené v ustanovení § 16 odst. 1 tohoto zákona, tj. podmínky pro zamítnutí žádosti jako zjevně nedůvodné, není namístě zkoumat případnou existenci důvodů pro udělení azylu podle § 12 písm. b) citovaného zákona, protože udělení azylu je za takové situace vyloučeno.

Podle § 16 odst. 1 písm. d) zákona o azylu žádost o udělení mezinárodní ochrany se zamítne jako zjevně nedůvodná, jestliže žadatel přichází ze státu, který Česká republika považuje za třetí bezpečnou zemi nebo bezpečnou zemi původu, nebude-li prokázáno, že v jeho případě tento stát za takovou zemi považovat nelze,

IV.

Krajský soud zjistil ze všech procesních úkonů učiněných žalobcem v tomto řízení o udělení azylu v České republice, že žalobce podal opakovanou žádost o udělení azylu se stejných důvodů, jako v předchozí žádosti, kdy důvodem žádosti byla snaha o legalizaci pobytu na území České republiky, když na území ČR žije od páté třídy základní školy, žije zde jeho manželka, která má zda povolen trvalý pobyt, a další rodinní příslušníci. Důvodem žádosti je tedy snaha o legalizaci pobytu.

Žalobce nikdy nevyvíjel žádnou činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod, nikdy nebyl pro svou rasu, náboženství a národnost pronásledován tak, jak to má na mysli § 12 zákona o azylu. Důvody uplatněné žalobcem jsou nepodřaditelné pod žádný z důvodů pro udělení azylu, a žalovaný proto nepochybil, jestliže žádost žalobce zamítl jako zjevně bezdůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. d) zákona o azylu.

Uvádí-li žadatel o azyl v opakované žádosti o udělení azylu skutečnosti v zásadě shodné či obdobné jako v žádosti předchozí, znamená, že jde o žádost zjevně nedůvodnou, kterou lze zamítnout podle § 16 odst. 1 písm. d) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, v platném znění. Pokud žadatel o udělení mezinárodní ochrany není vystaven žádnému pronásledování nebo diskriminaci z azylově relevantních důvodů, resp. nemá z takového pronásledování nebo diskriminace odůvodnění strach, popř. takové skutečnosti ve správním řízení ani netvrdí, pak nesplňuje podmínky pro udělení mezinárodní ochrany ve smyslu ustanovení § 12 zákona č. 325/1999 Sb. Úprava obsažená v § 16 odst. 1 zákona č. 325/1999 Sb.

v platném znění není v obecné rovině v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Odkazoval-li žalobce na podporu svých tvrzení na odůvodnění rozhodnutí NSS ve věci č.j. 1 Azs 224/2005-59, pak krajský soud uvádí, že tento odkaz není pro toto řízení přílehlavý, když NSS uvádí mimo jiné, že jednou ze situací, jež umožňuje upustit od posouzení žádosti o azyl pohledem § 12 a souvisejících zákona o azylu, je i situace, kdy žadatel neuvádí žádnou skutečnost svědčící o tom, že by mohl být vystaven azylově relevantnímu pronásledování. Stejně tak není přílehlavý odkaz na rozhodnutí NSS sp. zn. 9Azs 11/2009, když v daném případě se žalovaný zabýval všemi skutečnostmi, které žalobce sdělil. Manželka žalobce je mongolské národnosti, mohou tedy svůj rodinný život realizovat ve své vlasti. Z výpovědi žalobce v průběhu správního řízení nevyplývá, že by některému z rodinných příslušníků žalobce byla udělena mezinárodní ochrana v ČR. Žalovaný rozhodnutí ze dne 21.8.2013 řádně odůvodnil, vypořádal se se všemi tvrzeními žalobce.

Na základě výše citovaných informací o Mongolsku není možno dovodit, že by státní moc v Mongolsku vůči žalobci nedodržovala lidská práva, či nebyla způsobilá zajistit dodržování lidských práv a právních předpisů ve smyslu § 2 odst.1 zákona č. 325/1995 Sb. Ostatně žalobce nic takového ani netvrdil.

Další námitky žalobce se týkaly dodržování procesního předpisu. Pokud žalobce namítal porušení v žalobě citovaných zákonných ustanovení z.č. 500/2002 Sb., pak jeho námitky nebyly konkrétní a soud se proto těmito námitkami mohl zabývat pouze v obecné rovině. Dospěl k závěru, že námitky v tomto směru nejsou důvodné, kdy žalovaný v průběhu správního řízení postupoval v souladu s právními předpisy, byl zjištěn stav věcí, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Stejně tak byly zjištěny všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu. Namítal-li žalobce, že přijaté řešení není v souladu s veřejným zájmem, pak soud se s tímto jeho názorem neztotožňuje. Nebylo prokázáno, že by žalobce splňoval kritéria pro udělení jedné z forem mezinárodní ochrany.

Žalovaný měl dostatečné podklady k tomu, aby zjistil beze zbytku úplně skutkový stav. Z obsahu spisu vyplývá, že žalovaný se žádostí žalobce zabýval odpovědně a svědomitě, a vycházel ze spolehlivě zjištěného stavu věci. Z přílohy k pohovoru s žalobcem vyplývá, že žalobci byla dána možnost, aby se před vydáním rozhodnutí vyjádřil k protokolu o pohovoru, případně navrhl jeho doplnění. Jak vyplývá z dokumentů založených ve správním spise, žalovaný vycházel ze spolehlivě zjištěného stavu věci. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, které skutečnosti byly podkladem rozhodnutí, jakými úvahami byl žalovaný veden při hodnocení důkazů a při použití právních předpisů, na základě kterých rozhodoval. Krajský soud považuje Mongolsko za bezpečnou zemi původu, neboť bylo prokázáno, že státní moc v Mongolsku dodržuje lidská práva a je způsobilá zajistit dodržování lidských práv a právních předpisů. Nebylo prokázáno, že by občané nebo osoby bez státního občanství neopouštěly Mongolsko z důvodů uvedených v § 12 nebo 14a. Mongolsko ratifikovalo a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských

právech a základních svobodách a umožňuje činnost právníkům osobám, které dohlíží nad stavem dodržování lidských práv.

Vzhledem k výše uvedeným skutečnostem soud podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl žalobu jako nedůvodnou, přičemž rozhodl ve smyslu § 51 odst.1 s. ř. s. o věci samé bez jednání.

K návrhu na přiznání odkladného účinku soud uvádí, že žalovaný se k tomuto návrhu vyjádřil tak, že rozhodnutí ponechává na zvážení soudu.

Podle § 32 odst. 3 zákona o azylu má podání žaloby proti rozhodnutí ministerstva ve věci mezinárodní ochrany odkladný účinek s výjimkou žaloby proti rozhodnutí o zastavení řízení podle § 25 uvedené zákona a žaloby proti rozhodnutí podle § 16 odst. 1 písm. d) a e) téhož zákona. Tedy žaloby proti rozhodnutím vydaným podle posledně uvedených ustanovení odkladný účinek ze zákona nemají a pro jeho případné přiznání platí obecná právní úprava, tj. § 73 odst. 2 a 3 s.ř.s. Shora uvedené ustanovení zákona o azylu nelze vykládat tak, že vylučuje i možnost takové žalobě odkladný účinek přiznat podle § 73 s.ř.s. Toto ustanovení zákona o azylu je sice vůči soudnímu řádu správnímu ustanovením speciálním, nicméně pouze v tom rozsahu, že na rozdíl od obecné právní úpravy žalobám proti určitým rozhodnutím odkladný účinek přiznává ze zákona.

Podle § 73 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen s.ř.s.) soud na návrh žalobce po vyjádření žalovaného usnesením přizná žalobě odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nenahraditelnou újmu, přiznání odkladného účinku se nedotkne nepřiměřeným způsobem nabytých práv třetích osob a není v rozporu s veřejným zájmem.

Krajský soud posoudil návrh žalobce na přiznání odkladného účinku a dospěl k závěru, že návrh není důvodný. Podmínkou úspěšnosti návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě je v první řadě tvrzení a osvědčení způsobení nenahraditelné újmy výkonem nebo jinými právními následky napadeného rozhodnutí. Žalobce však uvedl jen zcela obecná tvrzení, z nichž nelze dovodit případnou nenahraditelnou újmu, navíc svá tvrzení ničím neosvědčil. Soud se proto neztotožňuje ani s obecným tvrzením žalobce, že přiznání odkladného účinku není v rozporu s veřejným zájmem.

Soud dospěl k závěru, že v případě žalobce nejsou splněny podmínky pro přiznání odkladného účinku žalobě. Z obsahu žádosti o udělení mezinárodní ochrany nemohl soud učinit závěr, že by výkon napadeného rozhodnutí nebo jeho následky mohly znamenat pro žalobce nenahraditelnou újmu, zejména pokud skutečnosti, které uvedl žalobce v druhé žádosti o udělení mezinárodní ochrany, jsou totožné s těmi, které uvedl v první žádosti.

Soud dospěl také k závěru, že přiznání odkladného účinku žalobě by bylo v rozporu s veřejným zájmem, jímž je povinnost účastníka platné zákony. Žalobce se

dopustil na území ČR výtržnictví a dále přestupku řízení s neplatným řidičským průkazem. Ač mu byl zrušen trvalý pobyt, z území ČR nevycestoval. Českou republiku neopustil ani poté, co neuspěl s jeho předchozí žádostí o udělení mezinárodní ochrany.

Na základě těchto skutečností krajský soud pro neprokázání zákonných podmínek ust. § 73 odst. 2 s.ř.s. žalobě odkladný účinek nepřiznal.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce nebyl v řízení úspěšný a procesně úspěšný žalovaný právo na náhradu nákladů řízení neuplatnil.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ostravě dne 18. prosince 2013

JUDr. Bohuslava Drahošová
samosoudkyně